

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **A vámőr kenőcse**

1. A vámőr kenőcse

Mirella

A gázlót elhagyva a hajnal már aranszínűre festette a vásárváros felé vezető széles utat. Mirella elégedetten paskolta meg a szekér oldalát, ám ahogy a kanyar után kirajzolódott a vámkapu kőbástyája, Borda halkan elfojtott morgással intett: a sorompónál fegyveres katonák állták útjukat. A hajdúk láthatóan feldúltan forgatták fel az érkező kordékat, és a szekerek sarkában lapuló, rézpántos ládák után kutattak.

– Nyugodalom, Borda, a nyers erő most kevesebbet ér egy csepp méznél – suttogetta Mirella, miközben igazított egyet a kendőjén, hogy külseje még jámborabbnak, alázatosabbnak hasson.

A gyanakvó vámőr meglehetősen morcos képpel lépett a szekér elé. Nyakán csúf, vöröslő kiütés éktelenkedett, és a ládák pántjait firtató fegyveresek mögül rögtön Mirelláék málhájára szegezte a tekintetét. A csempészett keleti fűszer és a dupla padlórekeszben lapuló fiú élete egyetlen óvatlan mozdulaton múlt. Mirella azonban ahelyett, hogy megrémült volna, mélyen meghajolt, s arcára varázsolta a legszentebb, legnyájasabb mosolyát.

– Békesség kelmednek, tekintetes hadnagy uram! – zengte mézédés hangon, miközben egy kis, megfakult tégelyt halászott elő a kötényéből. – Látom a nemes orcáján a szenvedést, amit a gonosz, égető nyavalyakór okoz! A szentelt ágnes-olajból való csodakenőcsöm egyetlen cseppje azonnal megszünteti a kínokat, nehogy egy ilyen derék előljárónak a szolgálatban kelljen senyvednie.

A vámőr habozott, de a bizsergető égető érzés felülkerekedett a szigorán. Hagyta, hogy Mirella a hűsítő, mentás kenőccsel lágyan bekenje a nyakát. A férfi szeme megkönnyebbülten csukódott be a hamis ír hatására. Mire a katonák végeztek volna a felületes tapogatással, az elvarázsolt vámőr türelmetlenül intett a kezével: a derék, gyógyító asszonyságot és a hallgatag fuvarost alaposabb keresgélés nélkül engedjék át a sorompón.